

[Ebba Strange]

sagt fra denne talerstol – nemlig at godt nok er drabet eller legemsbeskadigelsen uforsætlig, men spirituskørslen er det jo ikke. Jeg synes, det var en overvejelse værd, om 6 måneder er nok som maksimumsstraf for et drab i forbindelse med spirituskørsel. Det er et af de steder, hvor jeg mener at der er megen bevidsthed inde i billedet, måske ikke altid hos dem, der kører, men i hvert fald hos deres omgivelser.

Desuden er vi ligesom Det Radikale Venstre imod den fuldstændige anonymisering af vidner, som Venstre og De Konservative foreslår.

Justitsministerens lovforslag indeholder også forslag om skærpede straffe, dels over for tidligere voldsdømte, dels hvis volden udøves over for særlig udsatte grupper. Jeg ved ikke, hvor meget det betyder; det er lidt i retning af at prøve at tage det samme middel i brug. Men regeringen har jo flertallet, så de får det jo gennemført, selv om SF ikke stemmer for det; de borgerlige vil nok også stemme for det, fordi det er en skærpelse af straffen.

Men jeg vil godt bemærke, at som eksempler på særlig udsatte grupper nævner man hyrevognschauffører, vagtlæger, sygeplejersker og ansatte på tankstationer og kiosker. Spørgsmålet er: Har man så fået alle grupperne med? Hvad med de mennesker, der arbejder på værtshuse, er de ikke også særlig udsatte? Og hvad med de kvinder, der lever sammen med en voldelig mand? Efter alt, hvad vi har af statistikker, er de nogle af de allermest udsatte overhovedet for at få tæsk og det, der er værre, så spørgsmålet er, hvor man vil sætte grænserne for, hvornår den forhøjede straf skal benyttes.

Med hensyn til vidnebeskyttelsen, som nu også skal omfatte den såkaldte 60-dages-vare-tægtsfængsling, er vi også imod. Vi syntes, det var en dårlig idé, da den blev indført, og vi støtter heller ikke udvidelsen.

Så er der nogle helt andre perspektiver, som er indeholdt dels i ministerens lovforslag, dels i bemærkningerne. For det første omsorgen for voldsofre. Jeg tror ikke, at den kan blive god nok, jeg mener simpelt hen, at den skal være maksimal. Hvis man kender nogen, der har været udsat for vold, ved man, at det er et traume, som kan forfølge én i årevis, måske næsten resten af ens liv, hvis der ikke bliver gjort noget ved det. Derfor støtter vi en udvidelse af offerstatningen, og jeg vil godt forudskikke, at jeg

tror, at den regel, vi har indført som forsøgsordning om psykologbistand til særlig udsatte grupper, herunder voldsofre, bliver vi nødt til at udvide. Vi bliver nødt til at gøre det muligt, at et hvilket som helst voldsoffer kan få den bistand og den støtte – især af psykologisk art, men naturligvis ved siden af den lægelige – som et menneske har brug for i den traumatiske situation. Jeg ser frem til den evaluering, der kommer i 1994 om resultatet af indførelsen af krisehjælpen, og jeg regner med, at vi kommer til at udvide den.

Så er der det forebyggende arbejde over for børn og unge. Her kan der jo heller ikke gøres for meget, men i virkeligheden synes jeg ikke, at ministeren går dybt nok ned i problemet, når han beskriver det. Det er helt fint at prøve at lære børnene andre former for konfliktløsning ved en indsats i skoler og ungdomsklubber, for vold er i mange tilfælde – det var hr. Holger Graversen også inde på – det sprog, som man har lige for hånden, når alt andet hører op.

Men hvor er den massive oplysningskampagne over for forældrene om, at vold i hjemmet – de klø, som konerne og børnene får – lærer de opvoksede børn, at det er et sprog, der kan anvendes? Når det så suppleres med den mængde af vold, som vore børn og unge får ind gennem levende billeder og ad andre veje, bliver det nærliggende at bruge det sprog. Det er os voksne, der har ansvaret for at lære børnene nogle andre sprog.

I virkeligheden render alle de halvstore børn, der slår hinanden ned, rundt og råber, så vi næsten kan høre det: Brug mig dog, giv mig noget arbejde, giv mig en uddannelse, vis, at I har brug for mig! Og de råber: Hold dog af mig, elsk mig dog, lad dog være at afvise mig, lad være at være ligegyldig over for mig! Det er den situation, vi skal tage alvorligt. Jeg tror og håber i hvert fald, at især de voldstilfælde, der har været i den sidste tid med helt unge involverede, har gjort et meget stort indtryk på os alle sammen. Det er næsten ubærligt at se de unge mennesker i de rædselsfulde situationer, som vi har set i den seneste tid.

Med hensyn til alternative sanktionsformer er det noget, der har optaget SF, lige så længe jeg kan huske. I stedet for at diskutere, hvordan kan vi straffe og straffe og straffe de unge mennesker, der trænger til noget helt andet, vil